

Výklad významu

Martina Ivanová

Všetky veci sú podrobené ustávaníu,
keď ich človek nedokáže slovami vystihnúť.
Oko sa nenasycuje videním, ucho sa nenapĺňa počúvaním.

Kaz 1, 8-9

Nikdo nemá chuť mlúvit o lásce,
pokud nemluví *pro* někoho.

R. Barthes: Fragmenty milostného diskurzu

slovník

Nehybný ako stôl,
na ktorom je položený,
je v ňom všetko dôležité,
a nič podstatné.

Hory sa tu už nevrásnia
a rieky tečú vo svojich korytách.
Les v ňom rastie pred očami
a morský príliv trvá jeden riadok.

V tesnej blízkosti v ňom žijú
lane aj líšky, milovanie aj mlčanie.
Budúcnosť tu je pred minulosťou.
Aj smútok má svoj koniec.

Všetky dni má rovnako dlhé.
Sneží v ňom čierne na bielom
a pád vločky nie je jej ani našou udalosťou.
Tma je v ňom osvetlená celkom jasne.

Boh je tu jednoduchou formulou,
prostým slovom ako piesok, slnko, vzduch.
Láska v ňom je úplne pochopiteľná,
takmer nemenná, a preto večná.

*Pred peklom chaosu
dáva prednosť peklu poriadku.*

stretnutie

Tmavnúce okno kaviarne
stráca svoju podstatu.
Prúdy dažďa objímajú ramenami samy seba,
opakujúc stále tú istú vodu.
Pouličná lampa
opretá o opustený bicykel.

Náš dnešný rozhovor
by bolo možné zhrnúť do jedného dotyku.

Dívame sa na mraky a vidíme,
aké sú pevné.
Pod rukami nám rastie stôl,
celučičká hora.
Tri nekonečné bodky,
ako keď v diviачích stopách
lúka stúpa k lesu.

Slová neisté
ako kroky na firnových poliach.
Nikdy sa nestanú telom.

miznutie

Moja úloha je jasná a daná,
príliš večná.
Všetko je moje a nič mi nepatrí,
som, len kým sa dívam.
Nehnem sa stadeto,
hoci aj na jednej nohe
ostanem víťazom
v raji zbavenom akýchkoľvek možností.
Čím viac strácam,
tým viac trvám.

Keď sa vzduch rozostúpi ako more
pred váhou vystrelenej myšlienky,
keď ma na svoj obraz stvorí všetky moje žalmy,
keď sa z mojej tváre pod Buonarottího prstami
vynoria mäkké črty Cavalieriho,
keď moja krv stuhne v mramorových žilách,

potom mi konečne
všetko ľudské bude cudzie.

16. apríl 2022, Florencia

sám

Po lúkach,
čo zasvietili na zeleno,
prejedať si cestu k divým čerešňiam,
akoby sladkosť v nedostupných konároch
mohla zmierniť prísnosť trňov na šípkových kroch.

Po hviezdnom glóbuse
putovať prstom,
akoby snežné víchrice,
zemetrasenia, nezastaviteľné vlny,
všetky tie zlovestné energie
bolo možné uložiť na nočný stolík v izbe
a v tlmenom svetle pozorovať ako nemý film.

Po prebdených nociach
ani ležať, ani sedieť, ani chodiť,
po preliatí krvi v neutíchajúcom srdci
zamykať trináste komory,
akoby po búrke bolo možné rozpútať ticho.

Po matkách a otcoch
trvať na vlastnej tvári, na ďalšom kroku,
trvať deň po dni,
chytať sa každého stebra, každého pierka,
akoby bolo možné
zabudnúť na minulosť tým, že ju prežiješ,
akoby bolo možné
prežiť budúcnosť tým, že na ňu zabudneš.

úzkosť

Z jednej strany lúky na druhú.
V tichu po náhle odmlčanej sojke,
cez zmeravené povetrie,
preťaté ostrými zubami a pazúrmí.

Pred ňou hladiny zelene,
regnum vegetabile z tohto sveta.
Medzi riadkami poľa
sa príbeh píše sám.

Kto rozdelí na dvoje
meandre ťažkej hlíny.
Kto zaženie
spenené more v jej ústach.